



De Duitse componiste Eva-Maria Houben is ruim vertegenwoordigd in de catalogus van het label Wandelweiser,

dat verzorgd wordt door **Antoine Beuger**. Karakteristiek voor Beugers eigen werk is een uiterst ver doorgevoerde reductie. Zijn muziek is minimaal, maar doet in niets denken aan *minimal music*. De uitgaven op het label, een aantal dat nu richting honderdtwintig gaat, zijn doorgaans introspectief. Belangrijker binnen die verinnerlijking is misschien aandacht voor detail in klank en melodie. Dat is zeker het geval in de muziek van Houben, die zelf piano en orgel speelt. Ze gaat daarin zo ver dat twee van haar composities, 'Adagio' en 'Songs For The Island', verschenen zijn op onlangs verschenen cd's: 'Voice With Piano' en 'Voice With Harp'. Terwijl de noten identiek zijn, is er tussen beide versies een aanzienlijk verschil in de wisselwerking van stem en instrument. De piano laat de stem van Irene Kurka doorklinken in de resonantie van de ongedempte snaren. De galm van de meetrillende tonen straalt rond de bedachtzame lijn die de zang uitzet. De harp is niet op die manier verweven met de zang van Tatiana Kuzina, is in zekere zin meer met zichzelf begaan. De snaren klinken in een levendig, zij het stil, samenspel. Elke snaar heeft als het ware een eigen identiteit. Rechtstreeks bespeeld met de vingertoppen brengt harpiste Christine Kazarian een gelaagdheid in de muziek waar Houben zelf, als pianiste op de andere cd, met geen mogelijkheid bij in de buurt kan komen. Haar piano heeft bovendien de neiging om de klanken van de snaren te laten versmelten. Maar daar staat tegenover, zoals gezegd, dat de stem werkelijk met het binnenwerk van de piano communiceert, daar nieuwe klanken in doorschijnende sluiers uit laat opwaaien. De melodieën zelf zijn bescheiden in tempo en expressie, maar van een transparante schoonheid. Dat geldt ook voor 'Observing Objects', waarop Houben speelt met Rebecca Lane op

basfluit en Samuel Ekkehardt Dunscombe op basklarinet. De cd bestaat uit twee stukken van bijna gelijke lengte, beide met dezelfde titel als het album. In het eerste speelt Houben orgel, in het tweede piano. Opnieuw lijkt haar aandacht vooral uit te gaan naar verschillen in wisselwerking. Daar komt bij dat in het eerste stuk de ruis van het orgel en de akoestiek van de kerk waar de opname gemaakt werd, nadrukkelijk aanwezig zijn in de stille passages.

(rvp)